

Viggo Julsgaard Jensens prædiken 3. søndag i fasten

Taler

Viggo Julsgaard Jensen
Præst

Sted

Enghave Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ved en gudstjeneste med Den Danske HIV-menighed enten i 2017 eller 2019

Prædikentekst

Lukasevangeliet kapitel 11, vers 14-28

- 1 Det er noget af et scenarie vi bliver præsenteret for i dag: Dæmoner, der gør os stumme og skaber splid, dæmoner som farer ud af os men kommer syvfold igen i værre form. At mennesker bliver besat af dæmoner, kan måske virke fremmede for os. Men hvad der ikke er fremmed for os, er at mennesker bliver
- 5 dæmoniseret. På det punkt er der ikke den store forskel på Jesu tid og vores egen.

- Nogle af jer har måske på egen krop oplevet dæmoniseringen af mennesker med HIV og AIDS. Her har dæmoniseringen været så ekstrem, at vi kan tænke at
- 10 satan selv har været på spil og besat mennesker med særdeles ukærlige dæmoner, når den forbandende fordømmelse bare vokser og vokser. Nu er tiden en anden, men om dæmoniseringen er forsvundet, tror jeg desværre ikke. Den er til stede på mange områder.

- 15 F.eks. viser undersøgelser, at en stor del af danskerne siger, at de på en café eller restaurant ville vælge et bord på afstand fra udviklingshæmmede eller personer med spastisk lammelse. Og endnu flere siger, at de ville sætte sig på afstand af en person, som har en synlig sindslidelse.

- 20 En forklaring på det kunne være, at det skaber en utryghed for mange, hvis de bliver konfronteret med kroppe, der ikke er i kontrol. For er der noget der virkelig kan bekymre os, så er det at miste kontrol. Vi vil gerne have kontrol over vores krop og vores liv.

- 25 De ukontrollerede kroppe skræmmer os – for de kan minde én om, at man selv

en dag kan vågne op og være syg. Det at have en afvigende krop – eller det at møde en afvigende krop – minder os om, at alle kroppe er foranderlige og skrøbelige – og at forandringen kan komme over én som en tyv i natten.

- 30 I kristendommens historie er der også gjort grimme forsøg på at kontrollere og tæmme kroppen. Det har man – som der også er tendens til i dag – ofte gjort med askese: afholdelse fra mad og drikke og sex og hvad der ellers er af ting, der slipper kroppens hæmninger fri. Kirken har på mange måder gerne villet fremstå som det sted, hvor kroppen var klart defineret, begrænset og ikke mindst i kontrol. Og da AIDS-pandemien tog sin begyndelse blev den kaldt for bøssepesten og homofobe kristne kaldte den for Guds straf over bøssesex.

- Men lige netop dét er i modstrid med den krop, som kirken bekender sig til og som kirken hævder at være: nemlig Kristi krop. Billedet af den korsfæstede Jesus med sår i panden fra tornekrone, naglegab i hænder og fødder, mærker fra spydstik i siden og piskelslag på ryggen – er så kraftfuldt et billede, at kirken ikke *kan* fastholde sig selv som garanten for den kontrollerede krop.

- ”Hans skikkelse havde ingen skønhed,
45 vi så ham, men vi brød os ikke om synet”

- Sådan beskrives Guds søn af profeten Esajas. Det er en stærk og voldsom sætning. Og jeg ser for mig, alle dem der ikke bryder sig om at se på mig. Men mit hoved bliver også fyldt med mennesker som jeg måske i virkeligheden har svært ved at rumme. Jeg ser dem, og jeg bryder mig ikke om synet.

- Og på den måde bliver mit eget selvbillede som sådan et rummeligt og tolerant menneske, der synes der skal være plads til alle, udfordret. Nok skal der være plads til alle – men det er ikke altid jeg bryder mig om synet. Nogle gange så lidt, at jeg helst var helt fri for at se.

Guds søn blev dræbt fordi vi ikke brød os om synet. Andre menneskers livsglæde og værdighed bliver hele tiden dræbt fordi vi ikke bryder os om synet.

- 60 Esajas fortsætter:
”Men det var vore sygdomme, han tog,
det var vore lidelser, han bar;
Han blev straffet, for at vi kunne få fred,

65 ved hans sår blev vi helbredt.”

Gud ofrer sig selv for os. Større kærlighed kan vi ikke blive mødt med. Og der fra korset ser Jesus lige igennem os, fordi han genkender sig selv i os.

70 Guds søn blev dræbt fordi vi ikke brød os som synet. Vi lever i en verden, hvor der ikke er plads til Guds krop. I dagens fortælling møder vi også en krop, der ikke er plads til. En krop der bliver betragtet som dæmonbesat og som derfor bliver isoleret, fordi andre holder sig på sikker afstand. Men Jesus holder sig ikke på afstand og føler ingen berøringsangst. Gud vil røre ved alt det ingen andre vil røre ved. Gud lader sig berøre af det nødstedte og dæmoniserede menneske. Alt det andre væmmes ved rører Gud ved og giver det nyt liv.

80 Det er den berøring, vi får i kirken. Når vi knæler ved alteret, får vi en fornemmelse af at livet udgår fra ham, der hænger forslået og vanskabt på korset for med sin egen død at afbryde vores. Når brødet brydes og vinen skænkes åbner vi vores hjerter for, at troen frelser. Og modsat på caféerne og restauranterne, hvor vi kan sætte os i sikker afstand fra de kroppe, vi ikke vil i berøring med, så er den distancering ikke mulig i kirken.

85 Vi får del i den mest afvigende krop af alle, når vi modtager Jesu legeme og blod. Og ved at tage del i hans legeme og blod, tager vi også del i hinanden. Vi bliver én fælles krop. Vi bliver Jesu krop og i det øjeblik er distanceringen ikke længere mulig. I det øjeblik må vi i stedet identificere os med hinanden og give plads til alle kroppe af enhver slags. Også dem vi ikke bryder os om synet af.

90

Og det hele ender med, at vi sendes ud af kirken med Guds velsignelse. Den mest afvigende krop af alle velsigner *vores* mere eller mindre afvigende kroppe. Velsigner os til at gå ud og leve vores liv fri for dæmoniseringer.

95

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

100

Tags

3. søndag i fasten, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

105

110

115

120

125

130

135

140